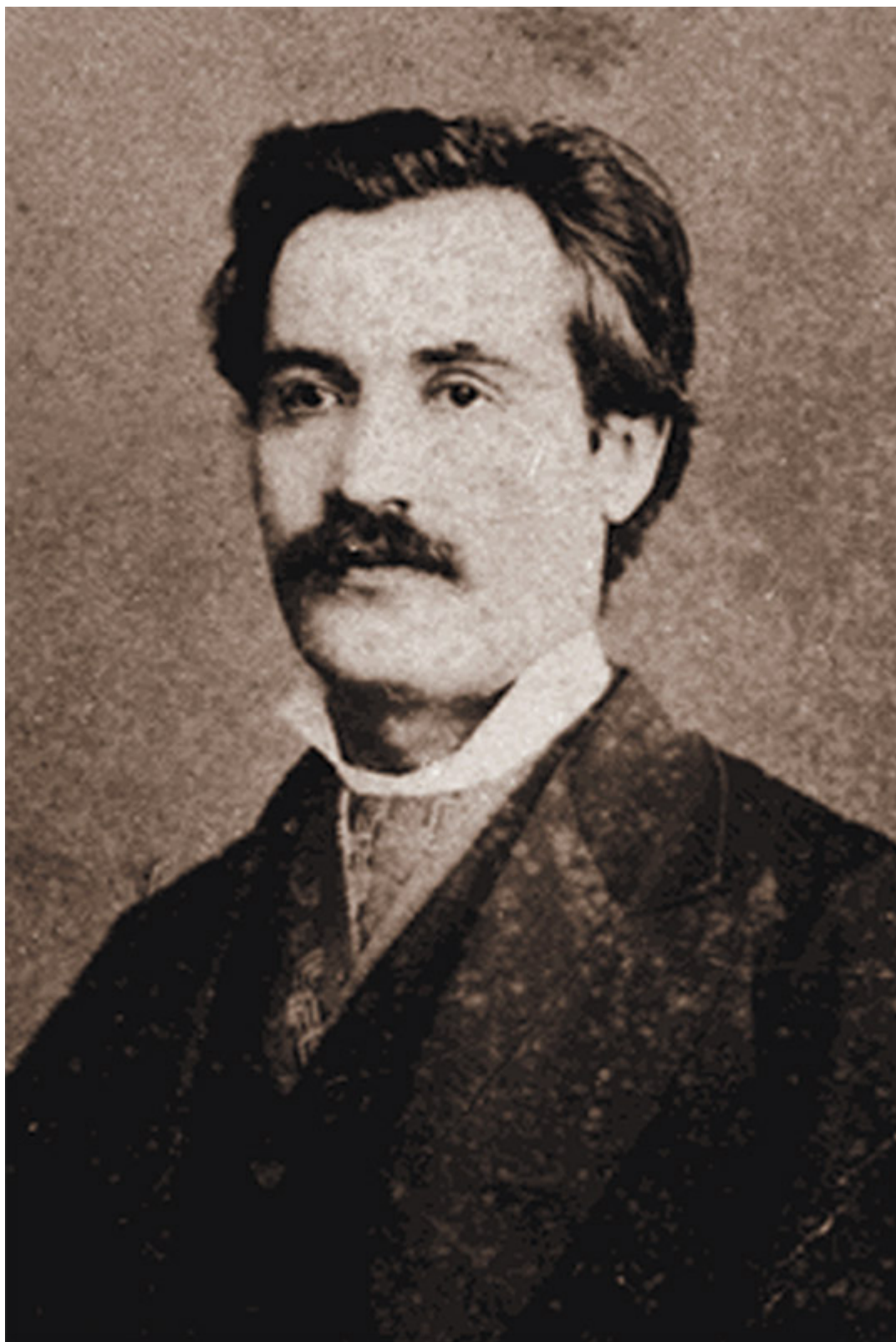

**DARE DE SEAMĂ. Ce este și ce
vrea Mihai Eminescu Ro, site
dedicat în principal Operei
Politice a Românilui Absolut**

Hristos a Înviat!

Cu voia Tatălui, cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh mai mulți voluntari mireni și monahi au reușit ca până la marea sărbătoare a Învierii Domnului 2018 să publice online toate articolele părintelui jurnalismului românesc, militant

ardent pentru România Mare – Românul Absolut Mihai Eminescu.

Este o premieră care se datorează exclusiv unei inițiative românești private susținute de rugăciunile fraților monahi, cărora le mulțumim din suflet pe această cale. Pentru prima oară de la înființarea internetului în România orice român poate găsi aici un articol al lui Eminescu, atât după titlu și subiect tratat cât și după perioadă sau publicație.

Articolele au fost reproduse individual din OPERA POLITICĂ a lui Mihai Eminescu, Ediție Critică întemeiată de Perspessicius și îngrijită de Muzeul Literaturii Române, Coordonator Dimitrie Vatamaniuc, Editura Academiei RSR, 1985-1989.

În prezent reluăm fiecare articol și îl confruntăm cu Ediția Integrală Mihai Eminescu în 11 volume îngrijită de istoricul literar Dimitrie Vatamaniuc, membru de onoare al Academiei Române și publicată pe spezele proprii la Editura Național în 2010. De asemenea, ne străduim să îmbunătățim aspectele tehnice ale site-ului.

Transpunerea articolelor după ediția facsimilată a Academiei Române este posibil să fi suferit și mici erori, drept pentru care vă rugăm să ni le semnalati în cazul în care descoperiți vreuna. Chiar dacă munca noastră nu se vede imediat aceasta este minuțioasă și presupune timp și atenție.

Planul următor al realizatorilor portalului este să publicăm, pe lângă studii, dezvăluiri și amintiri mai mult sau mai puțin inedite, și cât mai multe manuscrise scanate cât și reproducerea în format PDF sau/și JPG a fiecărei pagini de ziar în care au apărut articolele reproduse de noi electronic, ceea ce va întregi pe măsură această Bibliotecă online Mihai Eminescu.

Vă mulțumim anticipat dacă răspândiți la rândul Dvs de aici cuvintele de foc ale marelui nostru înaintaș și martir pe altarul României Mari, Mihai Eminescu.

Doamne, ajută!

Mihai-Eminescu.Ro

Vizitați și Pagina de Facebook [Mihai Eminescu – Românul Absolut](#)

**FORMĂ ȘI FOND – de Mihai
Eminescu [11 decembrie 1888]**

Puțini se îngrijesc de fenomenul, constatat prin date statistice, că populațiunea română scade la număr, că are în fiecare an un plus al mortalității asupra natalității și că golurile ce le lasă astfel românii sunt suplantate parte prin imigrarea de elemente străine, a căror curgere din occident e neconținută, parte prin sporirea parazitică a elementului

evreiesc.

S-a crezut acum câteva decenii că introducerea formelor exterioare de cultură apuseană va putea suplini lipsa de cultură solidă și substanțială și neajunsurile răsărite dintr-o dezvoltare neregulată a trecutului nostru istoric. Experiența însă a dovedit că introducerea de forme lipsite de cuprins sunt departe de a prezenta o compensațiune exactă a sacrificiilor pe cari le cere înființarea, că poporul sărăcește prin risipa de muncă, cu totul disproporțională cu foloasele ce le poate culege din aceste inovațiuni. A fost dar natural ca, în urma acestei extenuații de putere, multe rele endemice și altele de caracter epidemic să se ivească și să decimeze populațiunile. Astfel rasa română scade și străinii sporesc. Numărul infirmilor la recrutație a crescut din an în an, țara a fost bântuită de pelagră, de intoxicațiune palustră, de anghină, vărsat, toate astea în urma influenței pernicioase cu o exercită asupra sănătății mlaștinile, locuințele insalubre și neaerate, hrana neîndestulătoare și munca excesivă.

Ar trebui în sfârșit a se da un atac eroic cauzelor cari produc degenerescenta și diminuarea populațiunilor, ar trebui ca interesul general să nu ni se pară o utopie, o acțiune zadarnică sau o idee nerealizabilă. Nepotrivite vor fi fost pentru noi înaintatele forme a civilizațiunii pripite, introduse ca o plantă exotică pe pământul nostru, dar cu încetul și cu stăruință cultura se va aclimatiza și, din cosmopolită, va deveni națională.

Nu numai reforma legilor agrare e necesară pentru ridicarea stărei igienice și materiale a cultivatorilor, ci o serie de măsuri bine și înțelept chibzuite, care să ție seamă de toate neajunsurile populațiunii. dacă s-a făcut un început bun cu propunerea de reforme, mai trebuie să le urmeze acestora dispozițiuni cari să augure sanificarea deplină a relelor ce bântuie în mod constant satele și cari, continuând cu asprimea de acum, ar putea pune în cestiune însăși existența poporului.

M.E.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro

**M.E.: IAR ICONARIII – de Mihai
Eminescu [20 noiembrie 1888]**

D. Alexandru Beldiman junior ne face onoarea de a reveni asupra vestitei cestiuni a iconarilor, răspunzând la articolul publicat în „România liberă”. Domnia sa ne impută că am fi schimbat și terenul și obiectul în discuțiune, că am vorbit numai de icoanele bisericesti – atinse de domnia sa numai în treacăt – pe când cestiunea ce i se pare importantă e

răspândirea portretelor cromografice ale împăratului rusesc și a membrilor familiei sale.

Permită-ni-se de a fi în privința aceasta de o opinie contrară.

Icoanele bisericesti, introduse din cauza identității confesiunii și ritului religios, sunt incomparabil mai pernicioase prin răspândirea lor, decât icoanele de caracter politic. Importul celor dentăi datează de zecimi de ani și a preparat spiritele pentru răspândirea celor din urmă, căci, pe când influențele politice sunt în genere schimbăcioase și trecătoare, influența religioasă și confesională persistă adeseori secole întregi și determină cea mai intimă și mai adâncă convingere a conștiinței unui popor.

Portretele împăratului pot fi și ele stricăcioase, dar împăratul nu e nemuritor; din momentul în care va avea soarta comună a tuturor oamenilor portretele sale nu vor mai însemna nimic, prea puțini își vor mai aduce aminte de numele lui chiar, și va fi privit de generația următoare ca o rămășiță fără de înțeles a trecutului. Din contra icoanele bisericesti persistă pe cât timp poporul ține la confesiunea religioasă moștenită și de aceea și în trecut în numele religiei s-au întreprins invaziile rusești în Principate și în Peninsula Balcanică, precum mii de alte crime și nedreptăți s-au comis în cuprinsul istoriei omenirii în numele religiei și sub pretexte religioase. Suntem siguri că dacă n-ar exista comunitatea religioasă cu rușii, nu s-ar afla nici urmă de iconărie rusească în țară la noi.

De aceea ar trebui să se creeze, nu cu mari sacrificii, o industrie similară la noi care să poată concura cu produsele rusești și să le înlocuiască.

Dar pericole în adevăr grave nu se vor produce niciodată în mod serios prin icoane. Cauzele cari ar putea slăbi siguranța statului Român sunt cu totul de altă natură: sunt economice și

sociale.

Daca vom continua ca în trecut, a nu realiza nici o reformă pentru ridicarea claselor muncitoare, dacă prin măsuri înțelepte nu vom îmbunătăți starea țaranului, ci-l vom lăsa să vegeteze în mizeria actuală, dacă nu se va introduce o echitate mai mare în relațiunile lui de muncă, se poate întâmpla ca efecte esteriore să aibă oarecare influență asupra celor nemulțumiți. Dar printr-o stare economică și de cultură mai dezvoltată și având bunul trai necesar, desigur că încercări esteriore de a-i ademeni prin icoane și portrete n-ar avea nici un succes.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro

ICONARIII D-LUI BELDIMAN – de

Mihai Eminescu [13 noiembrie 1888]

0 foaie eclezastică din capitală a propus, în unul din

numerile sale, ca să se ia măsuri serioase pentru a se răspândi în țară icoane fabricate la noi, fie pe cale litografică, fie cromolitografică, pentru a înlocui în casele țăranilor mulțimea de icoane străine care se văd pe pereți. Tot obiectul acesta îl tratează și d. A. Beldiman, fost ministru plenipotențiar la Sofia, într-un articol publicat în „Voința națională” – însă d-sa, descriind acest inconvenient, îndealmintrelea cunoscut de toată lumea, [î]i atribuie totodată o importanță politică, pe care desigur în ochii unei judecăți sănătoase n-o poate avea.

E exact că țara e plină de asemenea icoane, a căror loc de fabricațiune e Rusia. Dar numai satele? În oricare monastire ar merge d. Beldiman va găsi sute de obiecte bisericesti, nu numai icoane, fabricate în Rusia, parte cumpărate, parte dăruite. Constatăm înainte de toate că chipurile de sfinți, de mânăstiri rusești etc., c-un cuvânt de zugrăvituri bisericesti, sunt fără proporție mai numeroase decât portretele împăratului și împărătesei.

Care să fie cauza acestei răspândiri a unei arte primitive în populațiunea română? Noi credem că nu o alta decât lipsa absolută a unei industrii similare în țara noastră. În Rusia, unde fabricațiunea de icoane e foarte răspândită de vreme ce, din cauza caracterului cam bigot al populațiunii, mai în fiecare stabiliment chiar în cele ale autorităților publice vezi icoane și candelă, se poate prea lesne și e chiar probabil ca să existe în unele cazuri o supraproduțiune de asemenea obiecte de valoare problematică, și fiindcă orientul nostru este ținta de export – mlaștina de scurgere – a tot ce supraproduțiunea europeană are de prisos, e aproape natural ca și rușii să caute să răspândească operele lor de artă problematica în satele noastre. Înainte icoanele religioase ce se vindeau în România erau aproape exclusiv fabricate la Gherla (Transilvania). Aceste erau în adevăr produse românești, dar să mărturisim adevărul, erau foarte primitive. Fabricate de țărani simpli și naivi, fără nici o cultură

artistică, ele erau combătute de chiar unii episcopi din Transilvania, cari se sileau a introduce chipuri ceva mai bine făcute, pentru a deprinde ochii cu forme corecte, mai cu seamă pentru că în genere se credea în ipoteza ca femeile în stare puerperală ar putea naște, uitându-se la asemenea icoane, tipuri monstruoase. Se știe că produsele grecești din Orient sunt cam tot atât de primitive ca și icoanele din Gherla, și ca și produsele rusești de prin anii 1840-50, cari erau de o slujenie fenomenală.

Se vede însă că această industrie, care înainte era exercitată și în Rusia după metoda maiorului Papazoglu, a luat în urmă oarecare dezvoltare, mai ales prin invențiunea cromolitografiei, încât se pot produce icoane – de nu artistice – cel puțin suportabile, superioare și produselor orientale și celor din Gherla. Noi credem că numai superioritatea relativă a articolului rusesc a fost cauza răspândirii, iar nicidecum tendințe politice.

Nu-i vorba, nu e absolut cu neputință ca să nu fie amestecat și gândul vreunei panslavist fanatic în istoria aceasta, dar în genere ne vine totuși a crede că supraproducțiunea și interesul negustorilor de icoane și superioritatea acestora asupra caricaturilor bizantine sunt adevărata cauză a răspândirii.

A atribui o gravitate politică serioasă acestui lucru, precum o face d. Beldiman, e o exagerație și o gogoriță din cale afară fantazistă. Desigur nu aceste sunt mijloacele pentru a cuceri un popor. Răul ce se naște din lipsa fabricațiunii acestor obiecte s-ar putea vindeca lesne, căci cromolitografii de pe tablouri clasice italiene ale figurilor sfinte precum le face un Rafael, un Correggio, un Murillo ar goni lesne și caricaturile orientale și cele moscovite. Din nenorocire însă chipurile de sfinți în biserica orientală sunt făcute după un tipar anumit, încât toți mucenicii cu chipuri uscate de pustnic au fiziognomii tradiționale. Sfântul Nicolae are aceeași barbă și aceeași chelie pe toate icoanele Orientului.

Aceste chipuri artistul nu are voie să le schimbe și pe când tablourile din Roma și Florența, chiar cele adânc religioase, sunt reproducerea omului în cele mai nobile forme ale existenței lui, icoanele orientale rămân reproducerea unor mumii și schelete, cari au mult asemănare cu chipurile țepene și convenționale din zugrăvirile străvechi ale egiptenilor. În ele nu e artă, e manieră.

D.A. Beldiman fiul e un om cu cultură modernă; d-sa e un produs al civilizației germane, al școalelor din Berlin. Ar trebui deci să constate cu spiritul critic care e caracteristic școalei germane, că nu politica rusă, despre care ne abținem a vorbi nefiind în cestiu, ci confesiunea religioasă a rușilor e singura cauză a răspândirii acelor caricaturi – căci de! pictură în puterea cuvântului n-ar putea-o numi nici d. Beldiman. Din nefericire formalismul și persistarea staționară în obiceiuri vechi și adesea netrebnice sunt cu mult mai răspândite în biserica orientală, decât în aceea a Occidentului. Acolo artele au găsit o încurajare spornică; penelul lui Rafael, arhitectura unui Michelangelo, muzica unui Palestrina au fost în serviciul bisericii; acolo arta oratorică și-a avut eroii ei și dacă vom judeca bine, vom vedea că chiar cultura universitară superioară se datorește, cel puțin în începuturile ei, bisericii. Se poate ca rolul ei să fi trecut în zilele noastre, în care nu mai avem idealuri și când arta însăși a devenit un instrument al utilitarismului. Dar dacă acel rol a trecut, el a fost realizat măcar prin epoce de glorie artistică și științifică, pe când biserica orientală a vegetat într-un formalism gol și sterp.

Acesta e răul specific și istoric oarecum care face cu puțință propagarea slujeniilor moscovite la noi, și acesta trebuie combătut. Cât despre politica rusească, credem că știe a-și alege mijloace mai inteligente pentru propagarea tendințelor ei.

E „Adevărul” de ex., care reprezintă admirabil unele tendințe

ale acelei politice, pe cari însă nu găsim nici o necesitate de a le critica, de vreme ce sentimentul de conservare al românilor ni se pare îndeustul de puternic pentru a rezista la asemenea încercări.

Dar altă enormitate la sfârșitul articolului d-lui Beldiman.

Este sau nu adevărat că înaintea alegerilor d. prim ministru s-a întâlnit la Ruginoasa cu principele Urusoff?

Ei bine, nu știm și nici nu e nevoie să știm dacă primul ministru s-a întâlnit sau nu cu prințul Urusoff. Prințul – fost ministru plenipotențiar în țară – are fără îndoială multe cunoștințe și în București și în Iași, dar ceea ce putem asigura e că scopul venirii sale în România numai scop politic n-a fost.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro